

Arrest

nr. 267 688 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TIMMERS
Verbindingsweg 28
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TIMMERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 december 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in, in België. Op 7 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat werd vastgesteld dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje. Deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 30 maart 2021 bij arrest nr. X. Verzoeker dient geen cassatieberoep in.

1.2. Op 16 april 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 7 mei 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 10 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit Alyadouda in de provincie Dara. U bent van Arabische origine en bent een soennitische moslim. In 2013 verhuisde u van Syrië naar Jordanië, waar u in het kamp El Zaatari in Al Mafraq woonde. U huwde er met uw vrouw R.Y.A. en kreeg er twee zonen met haar. In 2018 werd u via hervestiging overgebracht naar Spanje, waar u een internationale beschermingsstatus kreeg voor vijf jaar. Uw vrouw kon echter niet aarden in Spanje, waardoor zij psychologische problemen kreeg en wilde terugkeren naar haar land. Zij bracht meerdere bezoeken aan een psycholoog en werd meermaals behandeld in het ziekenhuis waar zij ook medicijnen kreeg. In augustus stierf uw vrouw 's nachts bij u thuis. Door het trauma in verband met de dood van uw echtgenote, alsook omwille van de gebrekkige medische behandeling voor uw zoon die koorts had, besloot u Spanje te verlaten. U reisde eind november 2019 via Frankrijk naar België, waar u op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de geboorteakten van uw kinderen, uw militair boekje, een medisch verslag uw vrouw d.d. 10 maart 2019, de overlijdensakte en een begrafenisdocument van uw vrouw d.d. 7 augustus 2019, alsook een autopsieverslag d.d. 12 augustus 2019.

Op 8 september 2020 nam het CGVS in het kader van dit eerste verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. Er werd vastgesteld dat de moeilijkheden waarmee u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd niet voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Per arrest nr. 251 841 van 30 maart 2021 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 16 april 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek volhardt u in de motieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek.

U legt geen documenten neer ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielerzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u en uw zoons psychisch lijden door het overlijden van uw echtgenote in Spanje en dat u er niet naar wil terugkeren omdat u geen vertrouwen meer hebt in Spanje (Verklaring volgend verzoek, vraag 19-20 en 22-23).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij betoogt dat er voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier die aantonen dat hij geleden heeft onder de slechtere medische begeleiding in Spanje nu zijn echtgenote zonder een vooraf bestaande aandoening is komen te overlijden. Omdat men in Spanje onvoldoende deed aan de medische toestand van zijn echtgenote, zou hij er tevens ernstige psychische problemen aan hebben overgehouden. Ook zou zijn zoon gekweld zijn door hevige hoofdpijnen waarvoor hij geen behandeling zou hebben gekregen. Omwille van het gebrek aan kennis van de Spaanse taal, zouden ze er niet op dezelfde wijze behandeld zijn als een doorsnee Spanjaard. Hij zou geen enkel vertrouwen meer hebben in de Spaanse autoriteiten en in het Spaanse medische systeem. Hij zou zich er met zijn kinderen niet veilig voelen nu zij ook ernstige medische problemen kunnen krijgen en de plaatselijke autoriteiten geen bescherming kunnen bieden.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Spanje het slachtoffer zal worden van onmenselijke behandelingen. Hij vreest er voor zijn leven en dat van zijn kinderen nu zij omwille van hun gebrek aan kennis van de Spaanse taal onvoldoende toegang zouden hebben tot de juiste medische hulpverlening.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat hij bij terugkeer naar Spanje niet in veiligheid zal zijn, wat een invloed zal hebben op zijn familie- en gezinsleven.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst erop dat hij inmiddels in behandeling is bij een psycholoog, die een verslag zal opstellen waaruit blijkt dat hij wel degelijk zeer zwaar afziet door de gebeurtenissen in Spanje. Hij zou bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans hebben gehad om melding te maken van zijn medische problemen.

2.2. Nieuwe stukken

Verzoeker maakt d.d. 24 december 2021 een aanvullende nota over, waarbij het volgende nieuwe stuk wordt gevoegd:

- Psychologisch verslag door Dhr. A.B.A. d.d. 13.09.2021.

Verzoeker wenst hiermee aan te tonen dat hij lijdt aan PTSS en depressie waardoor hij last heeft van significant psychisch lijden wat hem ernstig beperkt in zijn normaal functioneren.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming

rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat hij besloot om Spanje, alwaar hij een internationale beschermingsstatus had verkregen, te verlaten wegens het trauma opgelopen na de dood van zijn echtgenote en omwille van de gebrekkige medische behandeling voor zijn zoon.

In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat zijn vrouw in Spanje overleden is aan een hartaanval wegens psychologische problemen en dat hij zelf psychologisch moe is. Gevraagd of zijn problemen nog actueel zijn, antwoordt hij dat hij in Spanje niet meer welkom zal zijn (AD CGVS, witte map, DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 19). Hij verklaart schrik te hebben om zijn kinderen te verliezen zoals hij zijn vrouw is verloren, dat zijn kinderen er geen toekomst hebben en hij geen vertrouwen meer heeft in Spanje (AD CGVS, witte map, DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 19). Tenslotte verklaart hij dat er geen andere elementen zijn die hij wenst toe te voegen (AD CGVS, witte map, DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 20).

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als ‘nieuwe elementen’ die de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Waar verzoeker wijst op zijn psychisch lijden, het overlijden van zijn echtgenote en het gebrek aan vertrouwen in de Spaanse overheid, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van de asielmotieven die hij reeds in het verleden heeft uiteengezet en die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. De commissaris-generaal oordeelde in de beslissing van 7 september 2020 immers onder meer wat volgt:

“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowel u als uw vrouw meermaals met een psycholoog konden praten naar aanleiding van de emotionele moeilijkheden die jullie ondervonden om te aarden in Spanje (CGVS, p. 10). Bovendien ging uw vrouw meer dan twee keer naar het ziekenhuis waar ze medicatie kreeg, waaronder kalmeringsmiddelen (CGVS, p. 10-11). Betreffende de oorzaak van haar overlijden verklaart u dat u niet weet of het te maken had met de medicijnen die ze kreeg en dat de dokter u

vertelde dat ze een hartstilstand had gekregen die iedereen kon overkomen (CGVS, p. 11). Dat uw zoon toen hij koorts had niet meteen werd opgenomen in het ziekenhuis maar een afspraak moest maken om een dag of twee later terug te komen, terwijl hij wel medicijnen kreeg (CGVS, p. 12), is bovendien onvoldoende zwaarwichtig.

Wat tenslotte de psychologische problemen betreft die u kreeg na de dood van uw vrouw, kan nog worden opgemerkt dat u geen stappen hebt ondernomen om hiervoor een behandeling te bekomen (CGVS, p. 13), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, met name het feit dat u veel vergeet en het zeer moeilijk hebt met het overlijden van uw echtgenote (CGVS, p. 4), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95)]

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart, militair boekje en de geboorteakten van uw kinderen tonen immers enkel de nationaliteit en identiteit van u en uw kinderen aan. Het medisch verslag, het overlijdensattest, de autopsie en de begrafenisdocumenten van uw vrouw tonen de datum, plaats en mogelijke oorzaak van haar overlijden aan. Deze elementen staan echter niet ter discussie."

Middels arrest nr. 251 841 van 30 maart 2021 werd het beroep ingediend tegen de beslissing van 7 september 2020 verworpen en verzoeker stelde daartegen geen cassatieberoep in. Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota, neergelegd op 24 december 2021, wijst op een psychologisch verslag opgesteld door Dhr. A.B.A. op 13 september 2021, meent de Raad dat dit stuk geen afbreuk doet aan voorgaande motieven en verzoeker hiermee evenmin een nieuw element, zoals omschreven in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, bijbrengt. De Raad leest in het attest dat verzoeker reeds als kind een leerstoornis ontwikkelde en er reeds sprake was van een verminderd aanpassingsvermogen. Het plotse overlijden van zijn partner in Spanje, wat een zeer ingrijpende gebeurtenis was, had grote gevolgen voor zijn psychisch welbevinden. De attesterend psycholoog wees op perspectiefloosheid die gepaard gaat met sterke innerlijke angsten en wees erop dat verzoekers huidige sociale netwerk zeer beperkt is. De psycholoog stelde tenslotte vast dat verzoeker enige baat heeft bij de psychologische begeleiding en de positieve aandacht en motivatie die hem werd geboden. Dat verzoeker zich omwille van zijn medische problematiek in de onmogelijkheid bevindt om zijn rechten te doen laten gelden ten aanzien van de Spaanse autoriteiten blijkt niet uit voormeld attest. Evenmin kan op basis van dit attest worden vastgesteld dat verzoeker zou verstoken blijven van enige medische hulp in Spanje. Verzoeker toont met het psychologisch verslag aldus niet aan dat het de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de thans bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker met een herhaling van deze eerdere voorgelegde asielmotieven geen gegevens of elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de uitkomst van het vorige beschermingsverzoek. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beoordeling in zijn verzoekschrift ongemoeid laat, zodat deze gehandhaafd blijft. Hij komt immers, zoals reeds *supra* uiteengezet, niet verder dan erop te wijzen dat hij psychisch lijdt na de dood van zijn vrouw en geen vertrouwen meer heeft in de Spaanse overheid.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd nu de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat die inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog een schending aanvoert van de artikelen 5 en 14 van het EVRM merkt de Raad op dat hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde hogere rechtsnormen schendt. Verzoeker komt immers niet verder dan op algemene wijze te herhalen dat hij bij een terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen en dat dit een invloed zal hebben op zijn gezins- en privéleven zonder dit *in concreto* aan te tonen. Een schending van de artikelen 5 en 14 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO